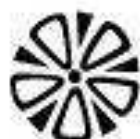


Kami Garcia og Margaret Stohl

# Beautiful Creatures

Vakkert gjensyn

Oversatt av Gry Wastvedt



CAPELEN DAMM

Kami Garcia og Margaret Stohl

# Beautiful Creatures

Vakkert gjensyn

Oversatt av Gry Wastvedt

CAPPELEN DAMM

Vknhgftgpg x tg.  
TqdgvtO ctkp qi Dwtvqp Uvqj n  
uqo n tvq quu vtq  
cvxkmwp gil tg am wtcvf gvxxkn

qi

o gp gpg x tg.  
Crgz I ctek qi Ngy ku Rgvgtuqp.  
uqo hkn quu vkn il tg fgv  
gpg xkcrftkvtqffg xkmwp g mctg

F fgp gt dgi p gnugpr Wf fgri j gv  
OC KOKNGP TQDGURKGT G

\*

# LENA

## *Gp p dgi p gnug*

Noen drømte om å fly. Jeg hadde mareritt om å falle. Jeg kunne ikke snakke om det, men jeg klarte ikke å tenke på noe annet heller.

På ham.

*Gvj cp uqo hcn.*

Ethans sko som falt ned mot bakken sekunder før.

Han mistet den nok idet han falt.

Jeg lurte på om han visste det.

*Qo j cp j cff g xkuvf gv*

Jeg så den sølete skoen falle fra toppen av vanntårnet hver eneste gang jeg lukket øynene. Noen ganger håpet jeg det var en drøm. Jeg håpet jeg ville våkne, og så ville han stå og vente ute i oppkjørselen foran Ravenwood for å kjøre meg til skolen.

*X mpg. fkp u xuqxt Lgi gt upctvhtcø g* Det er det han ville ha keltet.

Jeg ville høre Links dårlige musikk komme strømmende ut gjennom det åpne vinduet før jeg så Ethan bak rattet.

Det var sånn jeg forestilte meg det.

Jeg hadde hatt mareritt om ham tusen ganger før. Før jeg møtte ham, eller i hvert fall før jeg visste at han ville bli Ethan. Men dette lignet ikke noe av det jeg hadde sett i marerittene.

Det burde ikke ha skjedd. Det var ikke slik det var meningen at livet skulle være. Og det kunne ikke være slik det var meningen at livet mitt skulle være.

Det var ikke meningen at den sølete skoen skulle falle.

Livet uten Ethan var verre enn et mareritt.

Det var virkelig.

Så virkelig at jeg nektet å tro det.

\*

*cl dc ps p  
cp bcr jar n k pcpj d c  
cr cp bcpdmp bs dmp r p r bcr cp k pcpj ar c  
Drf l jr cl bcp gi c tgcp gecd  
rcel rgj e kmr jar d  
ce d jrc kee d jcp kce fcjr d rj r  
mk mk bcr t p jgcr kqj mk jcils rb fl*

b jr ll cr cl bre  
cr p r grs cl gcp  
f l rp d i i cl

\*

Jeg orket ikke å se på dagboken min lenger. Jeg kunne ikke skrive dikt; det var vondt bare å lese dem.

Det var så altfor sant.

Den viktigste personen i livet mitt hoppet utfor vanntårnet i Summerville. Jeg visste hvorfor han gjorde det. Men det fikk meg ikke til å føle meg noe bedre.

Det å vite at han gjorde det for min skyld, gjorde bare at jeg følte meg enda verre.

Av og til mente jeg at verden ikke var verdt det.

Å bli reddet.

Av og til mente jeg at jeg heller ikke var verdt det.

Ethan mente han gjorde det rette. Han visste at det var galskap. Og han ville ikke dø, men han måtte likevel.

Ethan var sånn.

Selv om han var død.

Han reddet verden, men han smadret min.

Hva nå?

# Første bok

Ethan

## KAPITTEL 1

# *J l g o o g*

En utydelig blå himmel over hodet mitt.

Skyfri.

Akkurat som himmelen i virkeligheten, bare litt blåere og ikke fullt så mye sol i øynene mine.

Den virkelige himmelen er nok ikke egentlig perfekt. Kanskje det er det som gjør den så perfekt.

*I l q t f g f g p*

Jeg presset øynene sammen igjen.

Jeg halte ut tiden.

Jeg var ikke sikker på om jeg var klar for å se det som var å se der ute. Selvfølgelig så himmelen bedre ut – siden Himmelen nå engang var hva den var.

Men jeg ville ikke gå ut fra at det var der jeg befant meg. Jeg hadde vært en ganske grei fyr, etter det jeg kunne begripe. Men jeg hadde sett nok til å vite at alt jeg trodde om alt, stort sett hadde vært feil hittil. Jeg hadde et åpent sinn, i hvert fall etter Gatlins standard. Jeg mener, jeg hadde hørt alle teoriene. Jeg hadde sittet gjennom mer enn min andel søndagsskoletimer. Og etter mammas ulykke hadde Marian fortalt meg at hun hadde tatt et kurs om buddhismen på Duke University som ble holdt av en fyr som het Buddha Bob, som sa at paradiset var en tåredråpe inni en tåredråpe eller noe i den duren. Året før det hadde mamma forsøkt å få meg til å lese Dantes *Køphgt pq*, som Link sa handlet om en skyskraper som begynte å brenne, men egentlig handlet det om en fyr som reiste gjennom helvetets ni sirkler. Jeg husker bare det mamma fortalte om monstre og djevler fanget i is. Jeg tror det var helvetets niende sirkel, men det var så mange andre sirkler der nede at alle liksom gled litt over i hverandre.

Etter alt jeg hadde lært om underverdener og andre verdener og sideverdener og hva annet som måtte befinne seg i den tre-etasjes kaken av universer som manerverdenen besto av, var det helt greit for meg at det første glimtet jeg så, var av blå himmel. Jeg var lettet over å se at det som ventet meg, så ut som et harry Hallmark-kort. Jeg hadde ikke ventet meg perleporter og lubne, små englebarn. Men blå himmel, det var kjekt.

Jeg åpnet øynene igjen. Fremdeles blått.

Carolinablått.

En feit bie surret over hodet mitt, steg høyere opp i himmelen – til den slo

mot den, akkurat som den hadde gjort tusen ganger før.

For det var ikke himmelen.

Det var taket.

Og dette var ikke Himmelen.

Jeg lå i min gamle mahogniseng i det enda eldre rommet mitt på Wate's Landing.

Jeg var hjemme.

Og det var jo umulig.

Jeg blunket.

Fremdeles hjemme.

Hadde det vært en drøm? Det håpet jeg inderlig. Kanskje det var det, akkurat som hver eneste morgen de første seks månedene etter at mamma døde.

*X t u upkn π f gvdct gj c x tvgpft o*

Jeg strakte ut en arm og kjente i støvet under sengen. Der lå mine gamle, velkjente bøker, og jeg dro fram en av dem.

*Qf uuggp* I en tegnet utgave, en av mine favoritter, selv om jeg var ganske sikker på at Mad Comix hadde tatt seg noen friheter i forhold til den versjonen Homer skrev.

Jeg nølte litt, så trakk jeg fram en bok til. *R ml tgv*. Det første synet av boken til Kerouac var det ugjendrivelige beviset, og jeg rullet meg over på siden til jeg kunne se den bleke firkanten på veggen hvor det slitte kartet hadde hengt til inntil noen få dager siden – hadde det virkelig ikke gått lenger tid? – det med grønne streker til alle stedene i favorittbøkene mine som jeg ville besøke.

Dette var rommet mitt, ja.

Den gamle klokken på bordet ved siden av sengen virket visst ikke lenger, men alt annet så ut til å være seg likt. Det måtte være varmt til å være januar. Lyset som kom strømmende inn av vinduet, var nesten unaturlig – nesten som om jeg var med i en av Holy Rollers elendige musikkvideoer. Men bortsett fra filmlyssettingen, var rommet mitt akkurat som da jeg forlot det. Akkurat som bøkene under sengen, sto skoeskene som inneholdt hele livshistorien min, inntil veggene. Alt som skulle være der, var der. Det mente i hvert fall jeg.

Bortsett fra Lena.

*NA Gt f wf gtA*

Jeg kunne ikke føle henne. Jeg kunne ikke føle noe som helst.

Jeg så på hendene mine. De så helt normale ut. Ingen blåmerker. Jeg så på den enkle, hvite T-skjorten. Ikke noe blod.

Ingen hull i jeansen eller i kroppen.

Jeg gikk ut på badet og stirret på meg selv i speilet over vasken. Der var jeg. Samme gamle Ethan Wate.

Jeg stirret fremdeles på mitt eget speilbilde da jeg hørte en lyd nedenfra.

«Amma?»

Det føltes som om hjertet mitt hamret, og det var ganske festlig, for etter at jeg våknet, hadde jeg ikke vært sikker på at det slo. Uansett så kunne jeg



høre velkjente hjemmelyder nede fra kjøkkenet. Det knirket i gulvplankene da noen gikk fram og tilbake foran skapene og ovnen og det gamle kjøkkenbordet. Samme gamle fottrinn som gjorde alle de vante tingene om morgenen.

Hvis det var morgen.

Lukten av gammel stekepanne på komfyren kom sivende opp trappen.

«Amma? Det er vel ikke bacon jeg lukter?»

Stemmen var klar og rolig. «Vennen, jeg tror du vet hva jeg lager. Jeg kan bare lage én ting. Hvis man kan kalle det å lage mat.»

Den stemmen.

Den var så velkjent.

«Ethan? Hvor lenge må jeg vente på å få en klem av deg? Jeg har ventet her nede lenge nå, vennen min.»

Jeg forsto ikke ordene. Jeg kunne ikke høre noe annet enn stemmen. Jeg hadde hørt den før, for ikke så veldig lenge siden, men aldri på denne måten. Like høy og klar og full av liv som om hun virkelig var nedenunder.

Og det var hun jo.

Ordene var som musikk. De jaget vekk all min fortvilelse og forvirring.

«Mamma? Mamma!»

Jeg sprang ned trappen, tok tre trinn av gangen, før hun rakk å svare.

## KAPITTEL 2

# *Uvgmvg i t p g vqo cvgt*

Der var hun. Barbeint sto hun på kjøkkenet, og håret var akkurat sånn som jeg husket det – halvt oppsatt, halvt hengende løst. En nystrøket hvit skjorte – som pappa pleide å kalle «uniformen» hennes – var fremdeles full av blekk- eller malingsflekker etter det siste prosjektet hennes. Jeansen var rullet opp til anklene som alltid, uansett om det var moderne eller ikke. Moren min brydde seg aldri om slike ting. Hun holdt den gamle, svarte jernpannen fylt med grønne tomater i den ene hånden, og en bok i den andre. Hun nynnet en sang, men hun oppfattet nok ikke engang at hun gjorde det, og hun hørte det sikkert heller ikke.

Det var typisk mamma. Hun virket akkurat som før.

Kanskje det bare var jeg som hadde forandret meg.

Jeg tok et skritt mot henne, og hun snudde seg mot meg og slapp boken. «Der er du, snille gutten min.»

Jeg kjente at hjertet mitt svulmet. Ingen andre kaller meg det; de ville ikke, og jeg lot dem ikke heller. Bare mamma. Så lå armene hennes rundt meg, og verden foldet seg rundt oss idet jeg begravde ansiktet i klemmen. Jeg trakk inn den varme lukten og den varme følelsen og alt det varme som mamma var for meg.

«Mamma. Du har kommet tilbake!»

«En av oss har det.» Hun sukket.

Det var da det slo meg. Hun sto i kjøkkenet mitt, og jeg sto i kjøkkenet mitt, og det betydde ett av to ting: Enten var hun blitt levende igjen, eller ...

Så var jeg det ikke.

Øynene hennes ble fylt av noe – tårer, kjærlighet, sympati – og før jeg visste ordet av det, hadde hun omfavnet meg igjen.

Mamma forsto alltid alt.

«Jeg forstår, snille gutten min. Jeg forstår.»

Ansiktet mitt fant det gamle gjemmestedet sitt inn mot skulderen hennes.

Hun kysset meg på hodet. «Hva var det som skjedde med deg? Det skulle jo ikke ende slik.» Hun trakk seg tilbake for å se på meg. «Det var ikke meningen at det skulle ende slik for noen av oss.»

«Jeg vet det.»

«Men så finnes det vel ingen riktig avslutning på noe liv?» Hun kløp meg i kinnet, smilte inn i øynene mine.

Dette hadde jeg lagt meg på minnet. Smilet, ansiktet hennes. Alt. Det var

det eneste jeg hadde igjen den tiden da hun var borte.

Jeg hadde alltid visst at hun var i live et eller annet sted, på en eller annen måte. Hun hadde reddet Macon og sendt meg sangene som førte meg gjennom alle de merkelige kapitlene i livet med manerne. Hun hadde vært der hele tiden, akkurat som da hun var i live.

Det varte bare et øyeblikk, men jeg ønsket å bevare det slik så lenge som mulig.

Jeg vet ikke hvordan vi havnet ved kjøkkenbordet. Jeg husker bare den sterke varmen fra armene hennes. Men der satt jeg, på den faste stolen min, som om de siste årene aldri hadde skjedd. Det var bøker overalt – og etter bokmerkene å dømme, hadde mamma allerede lest seg halvveis gjennom de fleste. En sokk, som antakelig kom rett fra tørkestativet, var stukket inn i *F gp* i *w f qoo grik g mo gf kg*. En serviett stakk ut av *Kkf gp*, og oppå den markerte en gaffel siden hun var kommet til i en gresk mytologi. Kjøkkenbordet var fullt av hennes elskede bøker, den ene stabelen med pocketbøker høyere enn den andre. Det føltes som om jeg var i biblioteket sammen med Marian.

Tomatene freste i pannen, og jeg trakk inn duften av mamma – gulnende papir og brent olje, nye tomater og gammel papp, alt føyd sammen av kajennepepper.

Ikke rart jeg blir sulten når jeg er på biblioteket.

Mamma satte en blå- og hvitmønstret porselenstallerken på bordet mellom oss. Dragemønstret. Jeg smilte fordi det hadde vært hennes favoritt. Hun helte tomatene over på litt kjøkkenpapir og drysset pepper på tallerkenen.

«Vær så god. Bare spis.»

Jeg stakk gaffelen i den nærmeste skiven. «Vet du, jeg har ikke spist dette siden – siden du forulykket.» Tomaten var så varm at jeg brant meg på tungen. Jeg så på mamma. «Er vi – er dette -?»

Hun stirret tilbake uten å blunke.

Jeg prøvde igjen. «Du vet. Himmelen?»

Hun lo og skjenket iste i to høye glass – te er den andre tingen mamma klarte å lage. «Nei, ikke Himmelen, EW. Ikke akkurat.»

Jeg må ha sett bekymret ut, som om jeg tenkte at vi hadde havnet på det andre stedet. Men det kunne heller ikke være riktig, for – selv så harry det måtte høres ut – så var det Himmelen å være sammen med mamma igjen, uansett om universet så det slik eller ikke. Men på den annen side, så hadde ikke universet og jeg vært enige om stort i det siste.

Mamma presset hånden mot kinnene mine og smilte mens hun ristet på hodet. «Nei, dette er ikke noen form for endelig hvilested, hvis det er det du mener.»

«Hvorfor er vi her da?»

«Jeg vet ikke helt. Man får ingen bruksanvisning når man sjekker inn.» Hun tok hånden min i sin. «Jeg har alltid visst at jeg var her på grunn av deg – noe jeg ikke var ferdig med, noe jeg måtte lære deg eller fortelle deg eller vise deg. Det var derfor jeg sendte deg de sangene.»

«Skyggesangene?»